

stolice práva brániti poručníkovi, aby si nevybral ze dvou kupujících ceteris paribus toho, koho sám chce, ať z důvodů jakýchkoliv. Ustanovení exekučního řádu o předražku nelze zde užiti. Dražba exekuční a dražba dobrovolná jsou instituce naprosto se lišící, které mají společného jen to, že se kupní cena určuje soutěží kupujících. Dražba exekuční jest institucí veřejnoprávní, donucovacím prostředkem státní moci, kdežto dražba dobrovolná jest volnou kupní smlouvou, při níž si prodávající dává podávati nabídky současně od několika koupěchtivých, aby některou z nich podle své vůle přijal či nepřijal. § 272 nesp. pat. ustanovuje, že při dobrovolných dražbách dlužno zachovávatí předpisy exekučního práva pokud jde o provedení, tudíž pouze se stránky formální. Dražební podmínky samy ustanovují v odst. XIII., že prodávající má právo do osmi dnů prohlásiti za souhlasu poručenského soudu, že prodeje neuzavírá. Nepodání tohoto prohlášení bylo by mlčky učiněným přistoupením na nejvyšší podání; tato výhrada dává prodávajícímu právo, nevázati se ani na nejvyšší podání ani na předražek. Otázku, může-li poručenský soud arbitrárně odepřítí schválení prohlášení, že se prodej neuzavírá, nutno řešiti záporně; mohl by tak učiniti, kdyby se tím mařil výhodný prodej, ale nemůže bráti prodávající straně volnost, komu chce za stejných podmínek prodati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Z opomenutí prvního soudu, že proti předpisu § 278 nesp. pat. nepojal do dražebního ediktu vlastníkovy výhrady, nemůže vydražitel dovozovati neodvolatelnost prodeje, ježto výhrada ta byla zařazena jako odstavec XIII. do dražebních podmínek, soudem schválených, které byly podle vyhlášky u poručenského soudu k volnému nahlédnutí uloženy a podle dražebního protokolu po vyvolání věci přečteny a vydražitelem podepsány, takže dražitelé o této výhradě věděli. Krom toho vydražitel ani proti příklepu udělenému s výhradou čekací lhůty, ani proti usnesení ze dne 18. května 1920, kterým byl vyzván k vyjádření se o poručníkově prohlášení, stížnosti včas nepodal, z kteréž příčiny nemůže se také domáhati dodatečné změny tohoto usnesení rekurssem dovolacím. Rekursní soud právem schválil prohlášení poručníka bezpodmínečně, protože po provedené dražbě naskytla se možnost výhodnějšího prodeje, nehledíc ani k tomu, že není věci stěžovatele zkoumati, z jaké příčiny poručenský soud schválil prohlášení, poručníkovi v dražebních podmínkách vyhrážené, že smlouvu neuzavírá.

Čís. 621.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Požadovací nárok ku kostelnímu pozemku lze s účinkem ohlásiti buď u obročníka neb u patrona neb u farní osady, bez ohledu na to, kdo jest skutečným správcem pozemku.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1920, R I 562/20.)

Příhlášku, již domáhal se přiznání kostelního pozemku do vlastnictví, podal pachtýř včas u farního úřadu. Soudy všech tří stolic bylo uznáno, že přihláška byla řádně podána, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Pozemek, o který jde, jest knihovně připsán kostelu. Podle § 42, pokud se týče 41 zákona ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák., spravují jmění kostelní společně farář, osada farní a patron kostela. Ohlášky podle § 12 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., mohly tedy při kostelních pozemcích státi se s právním účinkem u kteréhokoliv z těchto spolusprávců, jemuž pak náleželo, aby o podané u něho ohlášce podal zprávu ostatním spolusprávčům. Poněvadž stěžovatelka sama připouští, že pachtýř ohlásil požadovací nárok v čas u farního úřadu, bylo tím vyhověno předpisu § 12 zákona, a nelze proto tvrditi, že pachtýř pozbyl požadovacího práva. I kdyby pouze patronátní úřad skutečně vedl správu kostelních pozemků, ničeho na věci nemění, jelikož by se to týkalo jen vnitřního poměru několika orgánů zákona ke společné správě povolaných, a poněvadž nelze na pachtýři žádati, aby v tom kterém případě zjišťoval orgán skutečně správu obstarávající, dlužno proto míti za to, že bylo vyhověno předpisu zákona, dbáno-li při úkonu formálním, jakým jest ohláška nároku, formálně ustanovení § 12 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. a § 42 zákona ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák.

Čís. 622.

V případech, uvedených v čl. XXVII. uv. zák. k ex. ř. dlužno přípustnost zajišťovací exekuce a prozatímních opatření posuzovati podle příslušných zvláštních předpisův a není třeba, by splněny byly všeobecné podmínky exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1920, R I 573/20.)

Prvním soudem byla na základě náhradního nálezu Čsl. zemského vojenského velitelství povolena ve smyslu § 7 zák. ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák. exekuce k zajištění pohledávky, jež příslušela vojenské správě z důvodu navrácení erárních peněz, svěřených straně povinné. Rekursní soud návrh vymáhající strany zamítl. Důvody: Zajištěn má býti náhradní nárok ve smyslu § 7 zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák. a tu má dle článku XXVII. odstavec druhý čís. 5 uvoz. zák. k exekučnímu řádu při povolení takovéto exekuce zjišťovací použito býti předpisů exekučního řádu. Návrh sice mluví o »nároku na zaplacení 1410 Kč«, ale nelze pochybovati, že jde o zajištění peněžité pohledávky, na kterou se vztahuje předpis § 370 ex. ř. Podle tohoto předpisu musí však býti soudu osvědčeno, jak to stěžovatelka právem vytýká, že by bez provedení navržených exekučních úkonů dobytí peněžité pohledávky bylo zmařeno nebo značně stíženo. Že by tomu bylo tak, vymáhající strana ani netvrdila, tím méně soudu zákonitým způsobem osvědčila.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.